Ser Cem

Kama Nehri Kıyısında

Tilki Kitap

Ser Cem Kama Nehri Kıyısında

Tilki @hikaye

tilki
Kitap

hikaye

kama nehri kıyısında ser cem

ISBN 978-605-5045-03-6
1.Basım, İstanbul, Şubat 2014, 500 Adet
Genel Seri: 24 Hikaye Serisi: 1

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Semra Topçu
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

“Regina, İrina ve Olga`ya..”

kama nehri kıyısında

ser cem

içindekiler

kama nehri kıyısında -7

orient caffe-41

kurai-yelga-77

Kama Nehri Kıyısında

Kör edici beyazlık, bir süredir kıpırtısız tuttuğu bakışlarını yutmaya başlar başlamaz, kendine geldi. Aralık boyu durmaksızın yağan karın örttüğü nehrin nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmeye çalışmaktan vazgeçti. Nehrin diğer kıyısında yükselen birkaç sıra ağaçlı tepenin silueti bile, beyazlığın içinde yitip gidiyordu. Sonbaharın kızıl güneşiyle yanan nehrin, o tepeleri kaplayan kızıl çam ormanlarıyla yarattığı muhteşem görüntü silineli uzun zaman olmuştu. Şimdi alnını dayadığı camın ötesinde uçsuz bucaksız bir beyazlık, sonsuzmuş gibi uzanıyordu.

Sonsuzluğu düşününce içindeki boşluk hissi bir kez daha uyandı. Kronik depresyon halini boşluk hissinden daha iyi ne anlatabilir, diye düşündü. Bu hissi biraz daha irdelediğinde aksinin olduğunu sezebiliyordu: Rahatsız edici bir doluluk. Aklı, vicdanı ve belli belirsiz krampların hiç eksik olmadığı içi, sıkış tepiş doluydu. Tüm varlığına hükmeden ve Onu ezen tek şey buydu.

Alnındaki soğukluktan rahatsız olunca, kafasını dayadığı camdan kaldırdı. Gözlerini, bir buçuk yıldır kaldığı evi İKEA eşyalarıyla dolu lüks bir hücreye dönüştüğünden beridir, gün içerisinde sayısız kez baktığı saate çevirdi. Müebbet yemiş bir mahkûmu, saatin mi, saatsizliğin mi daha hızlı çıldırttığını sorguladı. Cevabı boş bıraktı. Suçluysa vicdanın, değilse umudun; saatin varlığına sıra gelinceye kadar, dört duvar arasındaki adamı çiğneyip yutacağını tahmin ediyordu.

Duvardan hiç indirmedikleri ve hiç tartılmadıkları basküllü saat 4'e geliyordu. Sveta'nın gelmesine 2 saatten fazla vardı. Bir an, eşinin, 'Dimitri olmasa inan ne yapardık bilmiyorum..' diyerek, yırtıcı bir kaplan gibi kapıdan içeri girişini görür gibi oldu. Dimitri'yi sevmiyordu. Ama eşine kalırsa ona minnet duymaları gerekliydi. Sveta'ya iş bulmuştu, ki Sveta çalışmasa geçinmeleri olanaksızdı. Her sabah kendi çalıştığı iş yerine giderken Sveta'yı 1 saat uzaklıktaki işine bırakıyor, evlerine yumurta ya da şöminelerinde yakmaları için odun bırakıyordu. Tabi tüm bunlar için karşılık beklediği yoktu. Hayatlarına nasıl bu kadar girmiş olduğuna şaşıyordu. Evlerine ilk yerleştiklerinde hiç dikkate almadığı adamın şimdi adeta kendi yerini almaya çalışması canını sıkan bir durumdu.

"Kart zampara" diye geçirdi içinden. Dimitri'nin domuz gibi yiyip, köpek gibi doğurmaktan doğal sınırlarını aşmış eşi Katya'yı becermekten bıktığına ve eşinin peşine düştüğüne inanıyordu. Bunları düşündüğünde kanında zehirli bir asit kaynamaya başladı. Ama çok geçmeden tonlarca ağırlık, beynini ve ruhunu uyuştururcasına ezip geçti.

Kama Nehri kıyısında, yüksekçe bir yamaca kondurulmuş küçük evlerinin, Sibirya soğuklarına teslim olmaması için, ferini yitirmeye başlamış şömineye birkaç çam kütüğü daha attı. Soğuk kütükler

çatırtılar çıkartarak alevlere bürünürken, esneyen sandalyeye oturup ayaklarını orta masanın üzerine uzattı. Aklına, mutfakta bir yerlerde unutmuş olduğu samagon* geldi. Dimitri'nin yakın bir akrabası Tayga'dan geldiğinde birkaç şişe getirmişti. -50'leri gören insanların bile kanını ateşleyen içkiyi, doğum gününde Dimitri armağan etmişti.

İçmeyecekti. Kendi kendine mırıldandı: orospu çocuğu. Ruslar Rusçanın küfretmek için en ideal dil olduğunu düşünüyorlardı. Türkiye'de yaşadığı yıllarda ilginç bir şekilde Türklerde de aynı inancın yaygın olduğunu tecrübe etmişti. Ama o, içinde taşıdığı hiddeti hiçbir Rusça kelimenin karşılayamayacağını hissettiğinden Dimitri'ye Türkçe sövmüştü. Sövmenin bile bir hissiyat işi olduğunu anlayıp kendi kendine gülümsedi. En son ne zaman küfrettiğini düşündü. Bir zamanlar koyu bir taraftardı. İstanbul'da sayılı derbilerden birini izlemeye gitmişti. 25 yılına sığdıramadığı küfürleri 90+3 dakikaya sığdırmış aldıkları ezici galibiyetten sonra bir aziz gibi iliklerine kadar temizlendiğini hissetmişti. Şimdi şöminenin karşısına kurulmuş o günlerini anarken, hiçbir his duymadan o insanın bir başkası olması gerektiğini düşünüyordu. Küfürbaz biri değildi. Daha doğrusu, erkek dünyasının gerektirdiği kadar değildi. Böyle olmasının da nedeni, çocukluğunda kalmış acı bir anının üst dudağının kenarında bıraktığı belirgin yara iziydi.

Aşk derecesince annesine bağlı bir oğlan olarak, henüz ağzı kirlenmemişken, 5-6 yaşlarında sokağa ilk adımını atmıştı. 74 harbinin üzerinden 15 sene geçmiş olmasına rağmen, savaşın yıkıntıları henüz geçmemişti. Rumlardan kalma bir köyde tüm diğer göçmen aileleriyle birlikte yaşıyorlardı. Çocuklar için hiçbir kilitli evin olmadığı ve sokağın ana yaşam alanı olduğu zamanlardı. Her nasılsa kendinden yaşça büyük bir oğlan gurubuyla ters düşmüş ve ilk kötü kelimeleri duymuştu. Yüzünden gözünden pislik akan, bir elinde tuttuğu sapanla, kendini korsan ilan etmiş irice bir çocuk anasını nasıl becermek istediğini kulaklarının içine haykırmıştı. Öldürmek, dürtüsünü de ilk o zaman

kanında hissetmişti. İncecik kollarıyla çocuğa saldırması ve çocuğun onu yere yatırıp üzerine çıkması bir olmuştu. Duyduğu acıyla tek yapabildiği çocuğun sözlerini ona karşı kullanmaktı. O çocuğa sövüyor, çocukta hınçlanıp yüzüne vuruyordu. Etraftaki çocuklar çember olmuş onları izliyordu. Bir, iki, üç… Sayısız kez o kelimeleri çocuğa söylemiş ve aynı sert darbeleri yüzünde hissetmişti. Bir süre sonra patlayan ve şişen dudaklarından çıkan küfürler anlamsız seslere dönüşünce, çocukta üzerinden kalkmıştı. Sağlam bir dayak yemişti. Böylece ilk sokak kuralını da öğrenmiş oluyordu: güçlüler dilediğini becermekte serbesttir.

Güdüsel olarak elini yara izine götürdü. Yüzünün simetrisini bozan yara izi yüzünden ergenlik döneminde derin estetik kaygılar duymuştu. Ama her nasılsa onda kötü erkek imajı yaratan o yara izini dudaklarıyla iyileştirmek isteyen sayısız kız olduğunu tecrübe edip, 20'lerinde kaygıdan kurtulmuştu.

Sonra en son ne zaman Türkçe konuştuğunu düşündü. Aylar olmuştu. Kıbrıs'ta bıraktığı hiçbir akrabasını ve arkadaşını aramıyordu. Düştüğü sefaleti gizlemeye çalıştığından mı, yoksa depresyonun varlığından söküp aldığı aidiyet duygusundan mı tam olarak bilmeden herkesten kopmuştu. Kıbrıs'ta bıraktığı her şey flu bir camın ardındaydı artık.

Son attığı kütükler kızıl alevlerini saçmaya başlamıştı. O renk ve alevlerin rüzgârda özgürce sallanan saçları anımsatan görüntüsü onu geçmişe götürdü. Kızıl dalgalı saçlarıyla Ece görünür gibi oldu. Tüm varlığını ezen o ağırlık kanından çekilip gitti. Gözleri önüne gelen belli belirsiz hayale odaklanmak için yerinden doğruldu. Biraz önce sonsuz beyazlıktan kurtardığı bakışlarını, bu kez kıvrılan alevler yuttu.

"Kıbrıs'ın kuzeyinde, ambargolarla çarmıha gerilmiş ülkesindeydi. Nisan başıydı ve doğa her yanı cezp edici bir yaşam enerjisiyle

dolduruyordu. Hatırlayamadığı bir cuma ya da cumartesi akşam üzeriydi. Henüz rüzgârın teninde gezmediği bir deniz kadar durgun ve sakin, oturduğu kafenin açık bölmesinde arkadaşı Eser'i bekliyordu.

Eser'le sıkı bir dostlukları vardı. Aslında Eser'i tanıdığı güne kadar bayanlarla arkadaş kalabilmeyi başarmış biri değildi. Biraz şıpsevdiliğinden, biraz yüksek hormon seviyesinden başarısızlığı istikrarlı bir şekilde sürüyordu. Ama her nasılsa, Eser hoş ve olgun bir bayan olmasına rağmen aralarındaki ilişki arkadaşlık çerçevesinde kalmıştı. Bunda Eser'in de payı büyüktü. Hayattan ne istediğini bilen, sezgileri güçlü, inançlı ve dengelerini iyi kurmuş biriydi. Kendini tek bir insana adamak konusundaki sarsılmaz iradesi de, olur olmaz ilişkilere atılmasına mani oluyordu.

O akşam bara gideceklerdi ve Eser'in arkadaşları da onlara katılacaktı. Çevresi oldukça geniş biri olduğundan Eser her seferinde bar toplantılarına yeni birilerini getiriyordu. Birbirinden güzel bayan arkadaşları da, eğlencelerde bulunuyordu. Ama onun kalbi hepsine kapalıydı. Sveta'nın ülkesinden adaya gelip evlenecekleri güne çok az kalmıştı. Ufak tefek çapkınlıklara ara verip nefsini güçlendirmek ve sadakat dolu bir evliliğe kendini hazırlamak istiyordu. Bu konuda başarılıydı da…

Buzlu çayını bitirirken bir saat kadar dakik arkadaşı Eser kapıda görünmüştü. Yanında alev saçları olan, bakanı kül etmeye yetecek bir kız vardı. Ece'ydi. Kızı tanımıyordu ve daha önce adını duymuş bile olsa Eser'in kalabalık arkadaş listesinden onu hatırlaması olanaksızdı. Kızın alev saçlarının hararet i tüm kadınlara kapattığı kalbinin kapısına tosladı. Sonra kızın yüzünde açan cenneti nur gülümseme aynı kapıdan geri döndü. Ya da O, o an öyle sandı.

Kızın 4 yıl öncesinde ölümcül bir trafik kazası geçirdiğini, 1 yıl

komada kaldığını, 2 yılı aşkın süreyi yatalak geçirdiğini ve daha yeni, yeni yürümeye birkaç ay öncesinde başladığını bilmiyordu. İnce, narin bedenini güzelce saran şık gece elbisesinin, kızın bedenindeki sayısız ameliyat izi ile, sayısız platin vidayı örttüğünü de bilmiyordu.

"Güzel kız" diye geçirdi içinden. Sonra "kalbimin kapalı olduğu bir başka güzel kız" diye düzeltti. Ece'nin uzun sürede etki eden bir aşk zehri olduğunun henüz farkında değildi. "

Şöminede çatırtılar çıkartarak yanan odunların sesleri arasına karışan, kulak tırmalayıcı ince bir ses dikkatini, dağıttı. Ece'nin güleç yüzlü hayalinden sıyrılıp etrafına bakındı. Ses, üzeri sayısız karalanmış kâğıt dolu çalışma masasının kondurulduğu, kama havzasının en güzel manzarasını sunan pencereden geliyordu. Sebebinin ne olduğunu anlaması uzun sürmedi. Bunun, elindeki anahtarla cama vurmakta olan Dimitri'nin tonton karısı Katya olduğunu biliyordu. Kama kıyısına yerleştikleri günlerde, yazar olduğunu öğrendiğinden beridir kadın her fırsatta, anlatacak ilginç bir şeyler bulup evlerine damlıyordu. Günün en olmadık saatlerinde, sanki aileden biriymiş gibi, ön kapıyı kullanmadan evin etrafını dolanıp çalışma masasının olduğu pencereye gelmesine artık alışmıştı. Böyle olmasının her ikisi için iyi olduğunu düşünüyordu. Çünkü çok konuşkan bu kadının evi ikide bir işgal edip yalnız rahatlığını bozmasına katlanamazdı. Esneyen sandalyeden doğrulup, camın ardında soğuktan kırmızı olmuş yanaklarıyla içeriyi süzen kadına gitti. İlgili görünmek için, pencereyi aralamadan önce boş bir kâğıt ve kalem aldı. Kendini soğuğa ve İngilizce, Rusça ve Tatarcayla harmanlanıp anlatılacak hikâyeye hazırladıktan sonra pencereyi açtı.

Katya, 5 çocuk doğurmuş 40'larında bir kadındı. Duvarların ardını görüyormuşçasına bakan, derin gri gözleri vardı. İri bedenine tezat yüzü olabildiğince zarif ve yaşına rağmen teni genç bir kızınki gibi ışıltılıydı. Kışlık kıyafetleri içinde, koca güvercini henüz yutmuş bir

Ser Cem

Kama Nehri Kıyısında

www.tilkikitap.com

/ tilkikitap

/ tilkikitap

Ser

Kam

kıyı

Aşkla sı

hep aşkta

a

www.tilkikitap.com

/ tilkikitap

/ tilkikitap